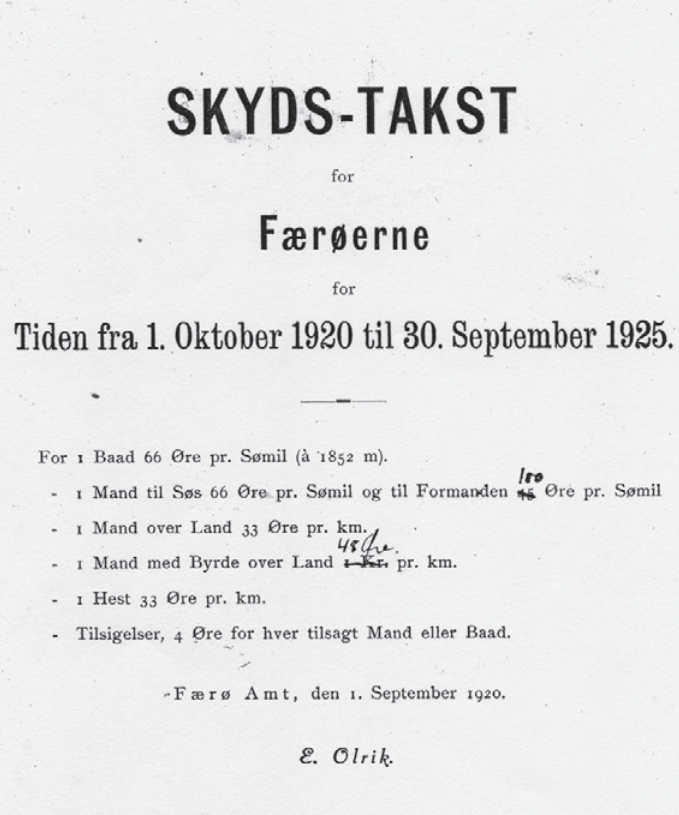

Komandi partur:

Í komandi parti verður millum annað greitt, hvussu ósemjur á grannastevnu kundu avgerast við glíming.

Skjútstakstir 1920-25

Eg helt hesa skipan vera óvirðuliga at skula áleggja fólki eina slíka skyldu fyri so vánaligum gjaldi. Tað var ein lætti tá skipanin varð avtikin nøkur ár seinni.

Eftir hetta gjørdist Poul fastur berari hjá mær, tá eg skuldi hava viðføri borið um fjøllini.

Poul var sera trúfastur móti mær og okk-um, og vit gjørdu eisini hvørjum øðrum beinar. Hann hevði eisini eitt annað álitisstarv, og tað var at vera gásaumsjónarmaður. Hetta var eitt arbeiði, sum hann var valdur til á grannastevnu. Hann skuldi í hesum starvi ansa eftir, at eingin hevði fleiri gæs enn hann hevði rætt til í sínum øki.

Fyri henda ómakin hevði Poul rætt til at hava eitt gásapar. Hetta var ikki tað stóra, men Poul var tilfriðs.

Umframt hetta hevði hann í hondum gæs hjá teimum stóru jarðareigarunum á Tvøroyri.

Grannastevna í prestagarðinum

Aftur til grannastevnuna. Vit komu í øllum góðum fram til prestagarðin í Leirum, har eg skuldi búa, og grannastevnan skuldi haldast.

Tað var gamal skikkur, at jarðareigararnir skuldu syrgja fyri at útvega høli til granna- stavnuna, men hetta hevði verið ein trupul- leiki hjá mínum undanmanni.

Eg var nú spentur uppá, hvussu hetta fór at eydnast við míni fyrstu grannastevnu. Eg setti meg í samband við kalsmannin Ellendersen, men hann visti einki um nakað høli. Hann helt, at jarðareigararnir saboteraðu granna- stavnuna. Eg bað hann siga frá, at fekk eg ikki høli, fór eg framyvir at avlýsa granna- stavnurnar í Hvalba.

Men tað endaði við, at presturin Gulak Jacobsen bjóðaði sína stovu fram, eisini tí hann hevði okkurt mál at viðgera. Har kom eisini fult av fólki.

Gulak Jacobsen kendi eg sera væl. Her kann vera endurtikið brot úr grein í Dimmalætting í 1939, tá ið hjúnini høvdu silvurbúrúðleyp.

»Et besøg i Ægteparrets gæstfri Hjem i Lejre Præstegaard, hvor alt aander af

Kristian vitjaði eisini í Víkarbyrgi

Fyrsta grannastevnan hjá Kristian var í Hvalba

Harmoni, er gerne en uforglemmelig Oplevelse. Husmoderens stille, men samtidig elskværdige Optræden, parret med Præstens utømmelige og – og i god Forstand – under- holdende gengivelse af Episoder og Oplevelser virker altid oplivende paa Gæsten.

Præstens fænemonale Hukommelse er vel kendt, og naar han samtidig formaar at give sin Fortælling sin rette Kolorit, virker det aldeles uimodstaaeligt – aldrig kedeligt.«

Tey eru fleiri sum harmast um, at einki varð niðurskrivað av søgunum hjá Gulaki.

Men eg segði teimum, sum vóru á granna- stavnuni, at skuldu tær haldast í framtíðini máttu teir útvega høli. Tað gjørdur teir eisini, og aftaná tað vóru grannastavnurnar hildnar í dansistovuni.

Grannastevnan byrjaði við, at eg las upp tey pláss, har fuglur var friðaður. Síðan blivu grindapartarnir skrásettir. So var tað vrak- góðsið, tað sum var bjargað síðani seinastu grannastevnu. Hetta varð so selt, oftast til tann sum hevði funnið hetta og til láturligar prísir sum 30-40 oyru ella eitt sindur meira. Av hesum fekk hann sjálvur ein triðing í bjargingarløn. Sjálvt tað minsta sprekið kundi koma til nyttu sum t.d. eina rim í einum leypi.

Gamalt agg

Á eini grannastevnu var tað eisini vanligt, at gamalt agg kom til sjóndar, og menn kundu brigsla hvørjum øðrum grovastu »uhyrlig- heder«, uttan at hetta fekk nakrar rættarligar avleiðingar. Á grannastevnu kundu menn tiskil fáa luft fyri hesum gamla aggi og sleppa frá tí ósunna blóðinum, sum var savnað í farna árinum.

Alt hetta kundi ikki greiðast við at lesa upp lógarparagraffir, men eg royndi so at fáa sissað menn, so tað aftur kundi gerast meira sámilligt.

Men eitt skump frá einum av kalsmonn- unum fekk meg at síggja, at tað var ikki væl satt at steðga skeldarinum, og so kom aftur liv í.

Eitt øki, sum eisini varð avgreitt á granna- stevnu var árliga sølan av felagsøkjum í bygdini, sum kundu nýtast til seyð. Her var eisini talan um feitilendir. Tað sama var við rættinum til haruskjóting.

Eisini kundi tað vera rætturin til tara. Ofta vóru kærur um hetta, tá fólk sníktu seg um náttina at stjála tara. Men hetta við tarastuldur er ein farin tíð. Tað er nógv lættari at fara til handils og keypa ein sekk av kunsttøðum.

Á eini grannastevnu í Hvalba varð sam- tykt, at tað ikki var loyvi at hava gæs. Hildið var, at gæsnar ótu ov nógv av grasinum frá seyðinum, og hetta gjørdi at seyðurin fekk orm. Tað var tó onkur sum ikki vildi akta hesa samtykt, men sum tó gavst seinni, tá ið tað ikki gekk so væl í hond við gæsum.

Gandaðir steinar

Dagin eftir gekk leiðin til Fámjins. Á leiðini komu vit framvið tveimum túgvum við stein- um omaná, tað varð sagt, at eitt systkinapar, sum hevði framt blóðskomm, var jarðað. Tað mátti ansast eftir ikki at ganga millum hesar steinar, so livdi ein ikki árið út. Tað varð sagt, at ein ungur prestur í Hvalba, hann æt Müller, á síni fyrstu ferð framvið hesar túgvur fyri at royna hesa yvirtrúgv hevði rent stavin niður í svørðin millum túgvurnar. Tá ið hann tók stavin upp aftur hekk ein ringur í píkinum. Tá ið presturin kom heim aftur, gjørdist hann sjúkur og doyði eina viku seinni. Helst hevur hann fingið krím og lungnabruna, men fólk ivaðust ikki í, at hann varð raktur av hesum forbannils.

Eg minnst frá mínum barnaárum, at við Hoyvíkstjørn var eisini ein tvíburasteinur, har tað sama var sagt, at var gingið millum teirra gekk ein ikki av árinum. Tey gomlu søgdu, at hetta vóru tvær systrar, sum høvdu klandrast og vóru blivnar til stein.

Grannastevnan var hildin í prestagarðinum í Leirum